

JUHÁSZ TIBOR

Ideje haza

Bennem is ez az idegenség van. Az utcán, ahogy a szembejövő csomagjának ütődik a bal kezem, ahogy a karórám valamin fémesen koccan. A széthasadt szatyor, ahogy megpróbálom minél hamarabb összeszedni a tartalmát. Rendbe kellene szedni magam, és haladni tovább, életet képzelni, ahogyan másoknak szoktam, gyerekeket, háziállatot, vacsorát, esetleg egy nőt. Befordulni jobbra, mert éppen arra van dolgom, tudni, hogy ha nem is annyira fontos, de az enyém. Utána visszatérni az áramlásba, csak haladni, és egyszer feleszmélni arra, hogy ideje hazamenni.

Köztes keserűség

Ismerem az első és az utolsó slukk közötti keserűséget. A buszok ablakába karcolt arcokat. A tolongást az aluljárókban, a tömeg megtorpanását a lépcsőn, mikor a hazafelé tartók összepréselődnek, mintha egy család lennének. A torokszorító fegyelmet a sorban, a pénztár előtt, meg az eladó arcán, ahogy fizetéskor véletlenül a kezéhez érek. A szembejövőket, szokásaikat, a zebránál várakozva harapdálják a szájukat, hirtelen eszükbe jut valami, például hogy mit kell majd otthon csinálniuk. És ezt a lassú kattogást is, amitől olyan érzésem van, mintha sétálna valaki az ágyam mellett, aki bármelyik pillanatban megszólalhat.

Fejetlenek

Az utcától fekete talpak, mint apró,
obszidián sírkövek néznek a padok felé.
Csigolyáikat követed, és próbálsz megszokni
a látványt, hogy van gerinc, ami összekulcsolt
kezekben végződik. Fölöttük díszben áll
az oltár, a gyertyák fénye nem melegíti fel
a termet, mire rájössz, hogy csak imákat hallasz,
már te sem érzed a hideget. A plafonra
egy szakállas arcot festettek, a művész helyébe
képzeled magad, eljátszol a gondolattal,
hogy te milyen színnel kennéd fel Isten szemét.
Ismét a könnyörgőkre nézel, kíváncsi vagy,
hogy minek a látványában reménykednek,
amikor szétnyitják a tenyerüket és belenéznek.

A tengerről

Napozóágyak, háttámlájukon törülközők,
pólók, alattuk gumipapucsok,
egy feltűnően elegáns ing gondosan
egy sétány melletti székre terítve,
fiatalok dobálják egymást a stégről,
jobbra egy korosodó nő, aki a föld és
a víz messzi találkozását nézi,
mi a homokban ülünk, nekem dőlsz,
látom rajtad, hogy fáradt vagy, fázol,
de még maradni akarok, ingatni kezdem
magunkat jobbra-balra, ki szeretném zárni
a társaság ricsaját, a nő hallgatását,
mozgásunkra koncentrálok, és az arcodra,
hogy lássam, mit kellene éreznem.